

obce Marcheggu, ve kterém jest umístěna čsl. policejní kontrola, je nutno považovati ještě za území čsl., stačí odpověděti, že rakouské území nelze považovati za území čsl., i když na něm je zřízena úřadovna čsl.

Brojíc proti trestu uloženému st-li, namítá stížnost, odvolávajíc se na 4. odst. § 14 zák. z 21. března 1929 č. 31 Sb. o změně a doplňcích trestních zákonů a trestních řádů, že st-li neměl býti uložen trest přísnější, než jaký mu byl uložen v trestním příkazu. Vznášejíc tuto námitku, nechává stížnost zcela bez povšimnutí, že citované ji ustanovení § 14 jest zařazeno do oddílu II. zák. č. 31/29 nadepsaného »Změny a doplňky trestních řádů (zák. z 23. května 1873 č. 119 ř. z. a zák. čl. XXXIII:1896)« a že se tedy na policejní řízení trestní vůbec nevztahuje. Ostatně přezírá st-l i ustanovení § 22 odst. 2, podle něhož lze užiti ustanovení cit. zák. o trestním příkazu jen v těch obvodech na Slov. a Podk. Rusi, ve kterých to bude dovoleno vl. nařízením, jež však do vydání nař. rozhodnutí vydáno nebylo. Je tedy zmíněná výtka stížnosti zcela neodůvodněná. Tvrdí-li stížnost dále, že na podobnou její námitku vznesenou ve správním řízení nebylo odpověděno, přehlíží zcela, že žal. úřad v odpovědi na tuto námitku poukázal na ustanovení § 67 polic. trest. řádu, podle něhož — žádá-li obviněný, jemuž byl doručen trestní příkaz, aby bylo konáno líčení — dlužno žádané líčení konati tak, jako by trestní příkaz ani nebyl vydán, a nařízení obsažené v rozhodnutí vydaném na základě líčení může býti odchýlné od obsahu trestního příkazu.

Na námitku, že st-li měla býti uložena pokuta v nejnižší přípustné sazbě vzhledem k jeho malému zavinění, ježto si cestovní pas zapomněl doma, sluší odpověděti, že nss — není-li normy, ustanovující jinak — může vyměření trestu uloženého za policejní přestupek podrobiti přezkoumání jen potud, nebyla-li snad překročena zákonem stanovená sazba trestní, neboť určení výše trestu v mezích dané sazby jest věcí volné úvahy úřadu. St-li byla uložena pokuta v částce 2.000 Kč, pro případ nedobytnosti 6tídení uzamčení, nebyla tedy maximální sazba stanovená v § 12 zák. č. 55/28 trestem na penězích až do 5.000 Kč nebo trestem na svobodě do 14 dnů překročena. Jest proto stížnost i v tomto směru neodůvodněná. — — —

Č. 10.331.

Domovské právo (Slovensko): Za platnosti vl. nař. č. 96/28 je rozhodnutí okresního úřadu o domovském právu podle § 25 odst. 2 zák. čl. XXII:1886 konečné.

(Nález ze dne 8. února 1933 č. 1959/32.)

Prejudikatura: Boh. A 10.121, 10.123/32.

Věc: Emerich S. v B. proti okresnímu úřadu v Trnavě o domovské právo.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Jednaje o st-lově žádosti, aby mu byl vydán domovský list, usnesl se zastupitelský sbor města Trnavy dne 24. září 1927, že st-lovu příslušnost v Trnavě neuznává, a proto mu domovský list nevydává.

Nař. rozhodnutím vyslovil pak okresní úřad v Trnavě, že usnesení zastupitelského sboru města Trnavy z 24. září 1927 schvaluje a odvolání zamítá, a to v podstatě z důvodu, že st-l, původně příslušný domovským právem do obce B. v nynějším Maďarsku, nabyt domovského práva na dnešním území Čsl. republiky teprve v r. 1914 v Trnavě, a nestal se proto čsl. státním občanem podle § 1 odst. 1 úst. zák. č. 236/20, jenž vyžaduje domovské právo zde nabyté již před 1. lednem 1910. St-l měl pouze právo žádati za přiznání čsl. státního občanství podle § 9 cit. ústav. zák. č. 236/20, když však jeho žádost o toto přiznání byla jako opožděná odmítnuta, st-l čsl. státního občanství nenabyl, a tím jeho domovské právo v Trnavě zaniklo.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí, namítá předem, že okresní úřad nebyl vůbec příslušný vydávati rozhodnutí, poněvadž šlo o soukromoprávní věc a že jeho rozhodnutí bylo neprávem označeno za konečné. Námitky tyto nejsou důvodné.

Nař. rozhodnutím bylo, jak se v něm praví, zamítnuto odvolání a s konečnou platností potvrzeno usnesení zastupitelského sboru města Trnavy, jež neuznávajíc st-lovy domovské příslušnosti, odepřelo mu vydati domovský list. Instanční postup ve věcech domovského práva, pokud nešlo o spory mezi obcemi, jest posuzovati podle § 25 odst. 2 zák. čl. XXII:1886, podle něhož v soukromých věcech jednotlivců lze se z usnesení obecního zastupitelstva odvolati k adm. výboru, jenž pak podle § 23. zák. čl. XXVI:1896 rozhodoval v jediné a poslední stolici. Působnost adm. výboru přešla pak na Slov. vzhledem k ustanovení § 6 zák. o župním zřízení č. 126/20 na úřady župní, s nichž pak dnem 1. července 1928 přešla na základě zákona č. 125/27 (úvodní ustanovení tohoto zákona, jakož i jeho § 5) na úřad zemský. Vl. nař. č. 96/28 byla dále působnost zemského úřadu v Bratislavě, příslušející mu ve věcech obecních podle zákonného čl. XXII:1886, tedy i ve věcech domovského práva, přenesena na úřady okresní. Že pak rozhodnutí okresního úřadu ve věcech domovského práva na Slovensku podle § 25 odst. 2 zák. čl. XXII:1886, vydané za účinnosti vl. nař. č. 96/28, jest konečné, vyslovil nss. již v nál. Boh. A 10.121/32.

Nebrání proto nss-u nic, aby nař. rozhodnutí, vydané již za účinnosti cit. vl. nař., podrobil v mezích dalších stížnostních námitek svému přezkoumání.

Ve věci samé spatřuje stížnost nedostatek nař. rozhodnutí v tom, že toto rozhodnutí neuvádí, kam st-l přísluší. Než ve věci, o kterou šlo, nedostatek ten jako vada právem vytýkán býti nemůže, neboť žal. úřadu bylo rozhodovati jen o tom, zda st-l má nárok, aby mu, jak se toho domáhal, byl vydán domovský list městem T. Pro toto rozhodnutí musil si žal. úřad zjistiti, zda st-l domovským právem do T. přísluší, a dospěl-li k závěru, že tomu tak není, mohl již své rozhodnutí — st-lovu žádost v podstatě zamítající — vydati, aniž musil dále zjišťovati, v které jiné obci st-l své domovské právo má, zejména má-li je dosud v obci B. v nynějším Maďarsku.

Míní-li pak st-l, jenž poukazuje na to, že byv přijat v r. 1914 do svazku města T., byl ze seznamu příslušníků obce B. vymazán a tato obec jej za svého příslušníka neuznává, že proto musí býti domovským právem příslušný do T., jest mu odpověděti, že pro otázku, zda st-l jest

skutečně příslušníkem města T., jest zcela nerozhodno, jaké jest ve věci té stanovisko jiné obce a že by ani z případné skutečnosti, že st-l snad vůbec nikde nemá domovského práva, neplynulo, že jest příslušníkem města T.

Závěrečnými námitkami brojí stížnost proti prejudiciálnímu úsudku žal. úřadu, že st-l není čl. státním občanem. Namítá tu, že st-l se stal čl. státním občanem, poněvadž je členem slovenské rodiny, a Slov. bylo odloučeno od Maďarska proto, aby bylo domovem Slováků, dále že složil při převratě slib věrnosti a byl pensionován. Ač jako Slovák s právem nemusil optovati, přece tak učinil. K těmto námitkám jest jen tolik podotknouti, že právní řád čl. nezná nabytí státního občanství na základě skutečností, jichž se st-l dovolává. Pokud pak st-l poukazuje na to, že pro čl. státní občanství optoval, má na mysli, že podal žádost za přiznání státního občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/20, bylo již v nař. rozhodnutí řečeno, že žádost ta byla podána opožděně a proto byla odmítnuta. Že by opak byl pravda nebo že by oné st-lově žádosti bylo vyhověno, stížnost netvrdí. Ale pak nezvrací úsudku žal. úřadu, že se st-l čl. státním občanem nestal.

Č. 10.332.

Církevní věci. — Řízení správní (Slovensko):
Z rozhodnutí okr. úřadu, povolujícího exekuční vymáhání církevní daně, není za platnosti vl. nař. č. 8/1928 Sb. přípustno odvolání na zem. úřad.

(Nález ze dne 8. února 1933 č. 14.908/32.)

Prejudikatura: Boh. A 10.060 a 10.088/32.

Věc: Marie Č. a spol. v Ch. proti zemskému úřadu v Bratislavě o církevní daň školskou.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okresní úřad v Košicích výměrem z 20. února 1929 na základě §§ 11, 45 zák. čl. XXXVIII:1868, §§ 1 a 6 zák. čl. XXVIII:1876 a vl. nař. č. 96/28 Sb. k žádosti ev. a v. stolice školské v Ch. z 1. prosince 1928 vyslovil ve prospěch vydržovatele ev. a v. školy ludové v Ch. právní nárok na církevní daň školskou za roky 1919—1928 na vrub rodičů (poručníků) těch školou povinných dítek, jež nejsou ev. a v. náboženství a chodily do ev. a v. školy ludové v Ch. v školních rocích 1919 až 1928, a to na podkladě pravoplatného výkazu nedoplatků.

Z tohoto výměru, jenž svědčil st-lům, se tito odvolali. Zemský úřad v Bratislavě nař. výnosem potvrdil napadený výměr okresního úřadu v Košicích, »jímž bylo proti jmenovaným nařízeno exekuční vymáhání církevní daně školské«, a to z důvodů ve výměru uvedených, a odvolání zamítl.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami: — — —

Zkoumaje z úřední povinnosti, zdali nař. rozhodnutí bylo vydáno úřadem k jeho vydání kompetentním, dospěl nss k názoru, že se žal. úřadu této zákonné kompetence nedostávalo.